

Журавлі

Юхим Михайлів

В блискучим сяйві променистім
Летіла зграя журавлів,
І розсипався в небі чистім
Журливий їхній клекіт-спів.

Вони у вирій прямували,
Надії повні, повні сил,
На чорні хмари не вважали
І не спиняли льоту крил.

Пливли, хоч буря вже ревіла
І деякий з них приставав,
Неслись, бо їм весна зоріла
І рідний степ красою сяв.

Я їм позаздрив. О, щасливі!
Вам є спромога битись, жить!
А я лиш знаю дні тужливі
В неволі мертвій волочить...

II

Моя душа ніколи не сміється:
Вона сумна, як похоронний спів,
Як чайки голос, що над морем в'ється,
Як кинутий огонь серед степів.
Бо я єсть син безщасного народу,
Що втратив десть в минувшині ім'я
І славу давнього свого роду.
Десть розійшлась хоробрая сім'я...
Та вірю я, що мій народ проснеться
І загремить свободою струна.
Тоді душа у мене усміхнеться,
А поки що, ридатиме, вона.

III

Осінь і думи осінні,
Темні, журливі; як тіні.
Плачуть, не сила терпіти,
Наче голоднії діти.
В день розлетяться, покинуть,
На ніч пташками прилинуть.
Тісно обсядуть, обкружать,
Давнє згадають, потужать,
Осінь і думи осінні,
Темні, холодні, як тіні.
Падають листя злотії,
Гинуть, мов серця надії.
Скільки весна їх зростила,
Скільки квітками дарила!
Квіти морозом, побиті,
Мрії в могилу зариті.
Сонце сховалось, не гріє,
В серденьку кров холодіє,
Образи тануть, як тіні...
Ось вони – думи осінні.